

Днес, ~~познат~~ тридесет години след излизането от печат на първото издание на "Солунският чудотворец" и "Дъщерята на Калоян" мога да погледна с по-зрело виждане към тия свои творби и да видя ясно всичките им недостатъци. При едно трето издание на някои от частите съставляващи трилогията "Асеновци" ударният момент може да се пренесе вече другаде. При редактирането си на книгата на Георги Димитровски "Победите на Калоян над латинците", която наскоро ще излезе от печат в библиотека "Героична летопис", аз схванах насоките на това време и смятам, че при едно основно прередактиране на собствените си творби ще мога да предложа на днешния читател, в нова форма, която да постигне желаната цел - съдействие за патриотичното възпитание на българския народ в духа на великите традиции от славното му минало.

Тук искам да добавя, че мислите на катепан Дан на стр. 170/Дъщерята на Калоян/ или на Витлеем /стр. 223-4/ могат да задължат авторката само ако са приведени изцяло. Никъде не съм смятала, че българският народ може да се разглежда като нещо отделно от българските занаятчии, или феодали, или търговци и т. н.. Когато казвам "българският народ" включвам в това всички класи и съсловия, а особено в цитирания случай, ясно е кой кого се казва, че "ако българите бяха такива добри държавници каквито са днес, биха били добри войници щяха да бъдат най-мощното, най-голямото, най-великото племе на света" Но две добрини нямаме никога на едно място". Защото на следващия ред стои:

"Докато Кракра и Николида се биеха за живот и смърт с византийците, останалите боляри угодно подчиняваха силата си на примамливите обещания на Българоубиеца. Безумци! Обещанията бяха примамливи само докато ромейски крак не бе стъпил в всички недостъпни български крепости. За същите тия феодали сам Калоян се изразява в "Солунският чудотворец" стр. 223, като се обръща към болярите: " Народът ни е трудолюбив и смел. Но десет безумци от вашите могат да го погубят..."